

Zal ten slotte ik op dien hoogen,
op dien steilen tocht,
de verlossing vinden mogen
die ik zoolang zocht,
zal ik voor het ongedachte,
voor het wonder staan
in de ruimten die ons wachten?
Kom, – de reis vangt aan.

Van het water opgestegen,
hoog over de ree,
zien wij al het land gelegen
en de wijde zee,
en de wolkschaduw trekken
langs de lage kust,
en er veld na veld bedekken
met haar koelte en rust.

Uit het duistere geheven
der onpeilbaarheid
liggen, op hun witte reven,
de eilanden gespreid,
ieder in den ring geklonken
van het gave strand
waar de zeedrift, zonedronken,
over bruist en brandt.

En wij sturen, – en wij sturen
in de klare lucht,
aan den gang der eindige uren,
aan den tijd ontvlucht,
aan de verte ons toevertrouwend
waar ons hart om hijgt, –
wijder ziend en dieper schouwend
naar men hooger stijgt.